

Udskriftsdato: 29. december 2025

AFG nr 9489 af 21/02/2023 (Gældende)

Moms - fradrag - filial af selskab i andet EU-land

Ministerium: Skatteministeriet

Journalnummer: 22-0925450

Moms - fradrag - filial af selskab i andet EU-land

Spørger er en dansk filial af selskab i et andet EU-land, der leverer finansielle ydelser. Filialen bidrager hertil ved levering af interne ydelser til hovedkontoret. Spørger leverer desuden ydelser i forbindelse med forvaring og forvaltning af værdipapirer direkte til hovedkontorets danske kunder. Spørger fakturerer og opkræver vederlag fra de eksterne kunder for levering af depotydelserne.

Hverken hovedkontoret eller filialen indgår i en momsmæssig fællesregistrering.

Skatterådet kunne bekræfte, at Spørger under de omhandlede omstændigheder efter gældende praksis har fuld momsfradragsret for indkøb efter ML § 37, stk. 1.

Skatterådsmøde 21. februar 2023 - SKM2023. 184. SR

Spørgsmål

1. Kan det bekræftes, at Spørger under de omhandlede omstændigheder har fuld momsfradragsret for indkøb efter momslovens § 37, stk. 1?

Svar

1. Ja

Beskrivelse af de faktiske forhold

Spørger er en dansk filial af et selskab i et andet EU-land.

Selskabet leverer finansielle ydelser, herunder investeringsservice, depotvirksomhed og andre relaterede finansielle tjenesteydelser til finansielle institutioner. Spørger bidrager hertil ved levering af interne ydelser til hovedkontoret og viderefakturerer månedligt hovedkontoret for levering af ydelserne.

Spørger udøver desuden økonomisk aktivitet, der omfatter ydelser i forbindelse med forvaring og forvaltning af værdipapirer. Spørger fakturerer og opkræver vederlag fra de eksterne kunder for levering af depotydelserne.

Hverken hovedkontoret eller filialen indgår i en momsmæssig fællesregistrering.

Spørgers opfattelse og begrundelse

Det er Spørgers opfattelse, at Spørger alene har momspligtig aktivitet, således at de interne ydelser, som Spørger leverer til hovedkontoret, ikke begrænser Spørgers momsfradragsret efter momslovens § 37, stk. 1, og således at spørgsmålet skal besvares med et "ja".

Levering af ydelser udgør momspligtig aktivitet i medfør af momslovens § 4, stk. 1, når det kan statueres, at der består et retsforhold mellem parterne om gensidig udveksling af ydelser, hvor vederlaget udgør momsgrundlaget for ydelsen.

Et retsforhold om gensidig udveksling af ydelser består imidlertid ikke mellem et hovedkontor og dets filial, jf. sag C-210/04, FCE Bank, hvorefter et hjemsted og et fast forretningssted skal anses for at udgøre én afgiftspligtig person, når et fast forretningssted ikke er en selvstændig juridisk enhed i forhold til selskabet. Ydelser leveret fra en filial til dets hovedkontor udgjorde dermed ikke levering af ydelser mod vederlag i momslovens forstand. Dette bekræftede EU-Domstolen ligeledes i sag C-7/13, Skandia Amerika Corp. (USA), hvorefter filialen Skandia Sverige ikke opererede selvstændigt, men var

afhængig af hovedkontoret og følgelig ikke kunne kvalificeres som en afgiftspligtig person i medfør af momssystemdirektivets artikel 9.

Leverancer mellem hovedkontoret og dens faste forretningssteder er som udgangspunkt ikke omfattet af momssystemet. Er hovedkontoret eller det faste forretningssted derimod medlem af en fællesregistrering anses hovedkontoret og det faste forretningssted ikke længere for én afgiftspligtig person med den følge, at levering af interne ydelser udgør momspligtige transaktioner.

Dette bekræftes også af sag C-812/19, Danske Bank, hvorefter et selskabs hovedetablering og filial skal anses for særskilte afgiftspligtige personer, når den ene enhed indgår i en fællesregistrering, hvorefter levering af interne tjenesteydelser og allokering af omkostninger hertil, udgør momspligtige transaktioner. Det er i dansk praksis fastslået ved SKM2019. 593. SKTST og SKM2019. 594. SKTST, at det ved vurderingen af, hvorvidt ydelser mellem et hovedkontor og en filial skal anses for omfattet af momslovens anvendelsesområde, er afgørende om en af enhederne indgår i en fællesregistrering.

Spørger og hovedkontoret er ikke økonomisk uafhængige og enhederne er ikke medlem af fællesregistreringer, jf. også sag C-7/13, Skandia Amerika Corp. (USA). Spørger og hovedkontoret skal derfor betragtes som én afgiftspligtig person, jf. sag C-210/04, FCE Bank og Den juridiske vejledning, afsnit D. A. 3.1.2.2. Interne ydelser inden for den samme afgiftspligtige person - og her også samme juridiske person - er således ikke eksisterende (en nullitet) momsmæssigt og således uvedkommende for opgørelsen af momsfradragsretten.

Dette bekræftes også af området for virksomhedsoverdragelser i medfør af momslovens § 4, stk. 5, hvorefter salg af en virksomhed i momsmæssig henseende ikke anses for levering mod vederlag og således ikke påvirker opgørelsen af momsfradragsretten.

Beregningen af Spørgers momsfradragsprocent skal endvidere opgøres uafhængig af hovedkontorets omsætning, hvilket bekræftes af sag C-388/11, Lé Credit Lyonnais, der er omtalt i Den juridiske vejledning, afsnit D. A. 11.4.2.2.1, hvorefter EU-Domstolen afviste, at omsætningen fra selskabets udenlandske filialers transaktioner skulle medregnes ved beregningen af hovedsædets momsfradragsprocent. Beregningen skal derimod ske særskilt for hver etablering, og fradragsretten skal udelukkende afgøres ud fra omsætningen i filialen. Det følger af momslovens § 38, stk. 1, 1. pkt., at omsætningen består af de samlede indtægter fra afgiftspligtige transaktioner.

Spørgers virksomhed udgør alene økonomisk aktivitet ved levering af depotydelser til eksterne kunder mod vederlag. Det kan lægges til grund, at leveringen af ydelserne er momspligtige. Spørgers indkøb af varer og ydelser anvendes således udelukkende til momspligtige leverancer og har en direkte og umiddelbar tilknytning til Spørgers momspligtige aktivitet.

Spørger afholder dermed alene omkostninger til brug for Spørgers momspligtige leverancer, og har derfor fuld fradragsret for den indgående moms, der er pålagt ydelser anvendt til brug for Spørgers afgiftspligtige transaktioner efter momslovens § 37, stk. 1, herunder for indkøb i forbindelse med opstart af depotvirksomheden fra tidspunktet for den erklærede hensigt om udøvelse af momspligtig aktivitet.

Skattestyrelsens indstilling og begrundelse

Spørgsmål 1

Det ønskes bekræftet, at Spørger under de omhandlede omstændigheder har fuld momsfradragsret for indkøb efter momslovens § 37, stk. 1.

Begrundelse

Der er fuld momsfradragsret for virksomhedens indkøb af varer og ydelser, der udelukkende anvendes til brug for virksomhedens momspligtige leverancer. Se momslovens § 37.

Anvendes virksomhedens indkøb derimod både til brug for momspligtige leverancer og momsfritagne leverancer, kan der foretages fradrag for den del af momsen, der forholdsmæssigt svarer til omsætningen i den momspligtige del af virksomheden. Se momslovens § 38, stk. 1.

Spørger er en dansk filial af et selskab, som er etableret i et andet EU-land. Hverken hovedkontoret eller filialen indgår i en momsmæssig fællesregistrering. Selskabet leverer finansielle ydelser til finansielle institutioner. Disse ydelser er som udgangspunkt momsfritagne, jf. momslovens § 13, stk. 1 nr. 11. Spørger bidrager hertil ved levering af interne ydelser til hovedkontoret og viderefakturerer månedligt hovedkontoret for levering af disse ydelser.

Spørger leverer desuden depotydelser til hovedkontorets danske kunder i form af ydelser i forbindelse med forvaring og forvaltning af værdipapirer. Spørger fakturerer og opkræver vederlag fra de eksterne kunder for levering af depotydelserne.

Det er i overensstemmelse med Spørgers ønske lagt til grund for besvarelsen, at Spørgers depotydelser til eksterne kunder, er momspligtige.

Det er desuden lagt til grund for besvarelsen, at Spørger momsmæssigt udgør et fast forretningssted.

Da de ydelser, som Spørger leverer til eksterne kunder, er momspligtige, har Spørger fuld fradragsret for moms af indkøb, der udelukkende anvendes til brug for disse leverancer.

Udover levering af momspligtige ydelser bidrager Spørger desuden til selskabets levering af momsfritagne finansielle ydelser ved levering af interne ydelser til hovedkontoret. Spørgsmålet er derfor, hvordan Spørgers fradragsret skal opgøres for de generalomkostninger, som Spørger anvender både til brug for Spørgers levering af momspligtige ydelser og til brug for de interne ydelser til Spørgers hovedkontor.

Skattestyrelsen bemærker hertil, at Spørgers interne leverancer til hovedkontoret ikke momsmæssigt anses som leverancer mod vederlag, da filialen og hovedkontoret anses som en og samme afgiftspligtige person. Se EU-Domstolens dom i sag C-210/04, FCE Bank plc, hvor Domstolen fastslog, at et hjemsted i et EU-land og et fast forretningssted i et andet EU-land skulle anses for en og samme afgiftspligtige person. Ydelser fra hjemstedet til det faste forretningssted kunne derfor ikke anses som leverancer mod vederlag. Disse ydelser medfører således ikke en omsætning, som skal indgå i beregningen af Spørgers fradragsprocent efter momslovens § 38, stk. 1.

EU-Domstolen har desuden i sag C-388/11, Le Crédit Lyonnais fundet, at et selskab, hvis hovedsæde er beliggende i en medlemsstat, ved beregningen af sin pro rata sats for fradraget, der finder anvendelse i denne medlemsstat, ikke kan medregne omsætningen i sine filialer, der er beliggende i andre medlemsstater eller tredjelande.

I forlængelse af denne dom har Momsudvalget, som er etableret efter momssystemdirektivets artikel 398, i en retningslinje næsten enstemmigt bekræftet, at ved beregningen af pro rata-satsen for fradragsret nævnt i momssystemdirektivets artikel 174, kan omsætning i forbindelse med leveringer af ydelser foretaget af en afgiftspligtig persons etablering (hovedkontor eller filial) placeret i en medlemsstat eller et tredjeland (etablering A1) ikke delvis allokeres til en anden af den afgiftspligtige persons etableringer (etablering A2) i et andet land, selv hvis etablering A2 måtte have udført ydelser uden vederlag (interne ydelser) for etablering A1, der gjorde det muligt for etablering A1 at udføre ydelser for dens kunder.

Skattestyrelsen deler udvalgets opfattelse.

Se retningslinje WP 874, DOK I fra Momsudvalget, der er vedtaget på baggrund af drøftelser på udvalgets 102. møde.

Af den nævnte praksis kan udledes, at hvis en virksomhed er etableret med hjemsted henholdsvis fast forretningssted i mere end et land, skal beregningen af omsætningen og fradragsprocenten ske særskilt for hver etablering. Fradragsretten for den enkelte etablering skal således opgøres ud fra den enkelte etablerings egen omsætning uden hensyntagen til den omsætning, som etableringen bidrager til ved levering af interne ydelser til etableringer i andre lande.

Selv om Spørger bidrager til hovedkontorets omsætning af finansielle ydelser ved levering af interne ydelser til hovedkontoret, fører dette således ikke til en begrænsning af Spørgers fradragsret.

EU-Domstolen har efterfølgende i sag C-165/17, Morgan Stanley & Co International plc fastslået, at i tilfælde, hvor en filial, etableret i en medlemsstat afholder udgifter, som anvendes i forbindelse med gennemførelse af både transaktioner, som filialen gennemfører og transaktioner, der udføres af filialens hovedsæde i en anden medlemsstat, skal transaktioner udført af såvel filialen som af hovedsædet medregnes ved beregningen af pro rata-satsen for fradraget.

Denne dom medfører efter Skattestyrelsens opfattelse, at hidtidig dansk praksis skal ændres. Skattestyrelsen har forelagt spørgsmål om den nærmere fortolkning af dommen for Momsudvalget. Når der foreligger en afklaring heraf, vil Skattestyrelsen offentliggøre et styresignal herom. Det er Skattestyrelsens opfattelse, at Spørger kan støtte ret på den hidtidige danske praksis, indtil Skattestyrelsen har offentliggjort en praksisændring. Se Den juridiske vejledning, afsnit A. A. 7.1.3.

Da Spørger efter det oplyste alene har momspligtig omsætning, har Spørger derfor efter gældende praksis fuld fradragsret for momsen af sine indkøb.

Der er ikke herved taget stilling til fradragsretten for konkrete indkøb.

Skattestyrelsen bemærker, at der alene er taget stilling til momsfradragsretten for udgifter, der giver ret til fradrag efter momslovens kapitel 9, og som udelukkende anvendes til brug for filialens momspligtige depotydelse, eller som anvendes både til brug for filialens momspligtige depotydelse og interne ydelser til hovedkontoret

Indstilling

Skattestyrelsen indstiller, at spørgsmål 1 besvares med "ja".

Skatterådets afgørelse og begrundelse

Skatterådet tiltræder Skattestyrelsens indstilling og begrundelse.

Lovgrundlag, forarbejder og praksis

Spørgsmål 1

Lovgrundlag

Momslovens § 13, stk. 1 nr. 11:

Følgende varer og ydelser er fritaget for afgift:

[...]

11) Følgende finansielle aktiviteter:

- a) Långivning og formidling af lån samt långivers forvaltning af egne udlån.
- b) Sikkerheds- og garantistillelse, herunder forhandlinger herom, samt forvaltning af kreditgarantier ved den, der har ydet kreditten.
- c) Transaktioner, herunder forhandlinger, vedrørende anbringelse af midler, kontokurantkonti, betalinger, overførsler, fordringer, checks og andre handelsdokumenter, dog ikke inddrivelse af fordringer.
- d) Transaktioner, herunder forhandlinger, vedrørende valuta, pengesedler og mønter, der anvendes som lovligt betalingsmiddel, bortset fra samlerobjekter.
- e) Transaktioner, herunder forhandlinger, med undtagelse af forvaring og forvaltning, i forbindelse med værdipapirer, bortset fra varerepræsentativer og dokumenter, der giver bestemte rettigheder, herunder brugsrettigheder, over fast ejendom, samt andele og aktier, når besiddelsen heraf retligt eller faktisk sikrer rettigheder som ejer eller bruger over en fast ejendom eller en del af en fast ejendom.
- f) Forvaltning af investeringsforeninger.

[...]

Momslovens § 37:

Virksomheder registreret efter §§ 47, 49, 51 eller 51 a kan ved opgørelsen af afgiftstilsvaret som indgående afgift, jf. § 56, stk. 3, fradrage afgiften efter denne lov for virksomhedens indkøb m.v. af varer og ydelser, der udelukkende anvendes til brug for virksomhedens leverancer, som ikke er fritaget for afgift efter § 13, herunder leverancer udført i udlandet, jf. dog stk. 6.

[...]

Momslovens § 38, stk. 1:

For varer og ydelser, som en virksomhed registreret efter §§ 47, 49, 51 eller 51 a anvender både til fradragsberettigede formål efter § 37 og til andre formål i virksomheden, kan der foretages fradrag for den del af afgiften, der forholdsmæssigt svarer til omsætningen i den registreringspligtige del af virksomheden. [...]

Skatteforvaltningslovens § 25:

Et bindende svar er bindende for skattemyndighederne i forhold til spørgeren eller andre som nævnt i § 21, stk. 2, ved behandlingen af det beskrevne forhold i 5 år regnet fra spørgerens modtagelse af svaret, jf. dog 3. og 4. pkt. Angår svaret afgifter, regnes de 5 år fra starten af den afgiftsperiode, hvori spørgeren modtager svaret. Et bindende svar om et aktivs værdi er bindende for skattemyndighederne i forhold til spørgeren eller andre som nævnt i § 21, stk. 2, ved behandlingen af det pågældende forhold i 6 måneder regnet fra spørgerens modtagelse af svaret. Ved bindende svar om værdien af aktier eller en virksomhed, hvor betingelserne for at vælge afdragsvis betaling efter boafgiftslovens § 36, stk. 1, er opfyldt, er svaret bindende i 12 måneder regnet fra spørgerens modtagelse af svaret. Det kan dog i svar som nævnt i 1., 3. og 4. pkt. bestemmes, at svaret kun skal være bindende i en kortere periode. Begrænsningen af bindingsperioden gælder ikke, når der i et bindende svar om en disposition er taget stilling til den skattemæssige virkning af efterfølgende omstændigheder, der er endeligt fastlagt i dispositionen.

Stk. 2. Et svar er ikke bindende, i det omfang der er sket ændringer i forudsætninger, som har været afgørende for indholdet af svaret, herunder ændringer i love eller bekendtgørelser, der har ligget til grund for svaret. Det samme gælder, i det omfang svaret viser sig at være i strid med EU-retten

[...]

Forarbejder

Lovforslag nr. 110 af 24. februar 2005

Bemærkninger til § 25

Et bindende svar er som udgangspunkt bindende for skattemyndighederne i 5 år.

Den bindende virkning af et svar gælder såvel told- og skatteforvaltningen og Skatterådet som de administrative klageorganer. De administrative klageorganer er dog kun bundet i det omfang, det bindende svar ikke er påklaget, enten af spørgeren som en klage over svaret, eller af den skattepligtige som en klage over ansættelsen. Skatteankenævnene eller Landsskatteretten er heller ikke bundet af svaret, i det omfang den skattepligtige har klaget over et andet forhold i ansættelsen m.v., og denne klage har en direkte betydning for det forhold i ansættelsen m.v., som det bindende svar vedrører, jf. princippet i § 45, stk. 1.

Der kan ud fra en konkret vurdering fastsættes en kortere frist end 5 år for den bindende virkning af et svar. Det vil i givet fald ske i selve svaret. En sådan kortere frist må bl.a. påregnes fastsat i bindende svar om en løbende kontrolleret transaktion eller i et bindende svar om værdien af et aktiv eller et passiv.

Efter stk. 2 bortfalder den bindende virkning af et svar, i det omfang der sker ændringer i forudsætninger, der har været afgørende for indholdet af svaret. Sådanne ændringer kan være såvel ændringer af faktiske forhold som ændringer af det retsgrundlag, der har været lagt til grund for besvarelsen.

Briker en sådan afgørende forudsætning for et bindende svar, kan den bindende virkning af svaret bortfalde såvel med oprindelig virkning som med fremadrettet virkning, alt afhængigt af karakteren af den bristede forudsætning.

I det omfang en lov eller en bekendtgørelse, der har ligget til grund for et bindende svar, ændres, bortfalder den bindende virkning af svaret. Det gælder såvel love og bekendtgørelser på skatteministerens område som love og bekendtgørelser på andre ministres områder. Det gælder også forordninger mv. med direkte virkning for skattepligtige, der er omfattet af det bindende svar.

En ændret fortolkning af en lov eller et forkert svar vil ikke fratage et svar dets bindende virkning. Den skattepligtige vil i sådanne situationer fortsat kunne støtte ret på det bindende svar. Dette gælder såvel i situationer, hvor praksis ændres på initiativ af forvaltningen, som i situationer, hvor praksis tilsidesættes af domstolene.

Et bindende svar er ikke bindende i det omfang svaret viser sig at være i strid med EU-retten.

Hvis et bindende svar eksempelvis er afgivet i overensstemmelse med dansk praksis, men det viser sig, at dansk praksis er i strid med EU-retten, vil den bindende virkning af svaret bortfalde med fremadrettet virkning. Myndighederne kan blive opmærksomme på, at dansk praksis er i strid med EU-retten, på baggrund af en dansk dom, en kendelse fra Landsskatteretten eller som følge af, at en dansk myndighed selv bliver opmærksom på, at den danske praksis er i strid med EU-retten. Hvis det i forbindelse med en sådan vurdering er åbenbart, at dansk praksis er i strid med EU-retten, vil told- og skatteforvaltningen selv kunne ændre praksis. Hvis det derimod ikke er åbenbart, om svaret er i strid med EU-retten, kan told- og skatteforvaltningen, f.eks. ved at indhente en udtalelse fra Kammeradvokaten, afklare spørgsmålet om, hvorvidt praksis bør ændres.

Et bindende svar er endvidere ikke til hinder for, at der kan ske tilbagebetaling af ulovlig statsstøtte efter EU-retlige regler herom.

Tilsvarende gælder, hvis et bindende afgiftssvar eksempelvis er afgivet i overensstemmelse med dansk praksis og EU-retten, men praksis ændres af EF-domstolen. Også i dette tilfælde bortfalder den bindende virkning af svaret med fremadrettet virkning.

Told- og skatteforvaltningen vil i begge de beskrevne situationer, hvor der sker en generel ændring af praksis, offentliggøre den nye praksis og tilkendegive, fra hvilket tidspunkt denne praksisændring har virkning. En sådan praksisændring medfører, at samtlige bindende svar, der er afgivet efter den hidtidige praksis, bortfalder med fremadrettet virkning. I det omfang told- og skatteforvaltningen er bekendt med, at et bindende svar er afgivet i strid med den hidtidige praksis, vil indehaveren blive orienteret herom. Er der tale om en skærpende praksisændring, vil told- og skatteforvaltningen fastsætte et passende varsel for ikrafttræden af praksisændringen, således at borgerne kan indrette sig på ændringen. Hvis der er tale om en lempelse af praksis, vil indehavere af det bindende svar, der har indrettet sig efter svaret og dermed praksis, foruden at få en gunstigere retsstilling fremover tillige kunne søge om genoptagelse af tidligere ansættelser m.v. inden for de herfor gældende frister.

Hvis et bindende svar eksempelvis er afgivet i strid med såvel dansk praksis som EU-retten, vil indehaveren af det bindende svar heller ikke kunne støtte ret på svaret. Et sådant singulært forkert svar vil af told- og skatteforvaltningen blive tilbagekaldt direkte over for indehaveren. Tilbagekaldelsen vil ske med fremadrettet virkning og med et passende varsel, der fastsættes med udgangspunkt i indehaverens konkrete situation, men som udgangspunkt ikke kortere end 3 måneder.

Efter stk. 4 er visse afgørelser truffet af andre myndigheder end skattemyndigheder tillagt bindende virkning for skattemyndighederne. I disse tilfælde gælder der ikke en fast frist for den bindende virkning af afgørelsen

Praksis

C-210/04, FCE Bank

Ydelser fra hjemsted i et EU-land til fast forretningssted i andet EU-land. Det faste forretningssted modtog ydelser i form af konsulentbistand, management, personaleuddannelse, databehandling samt applikationssoftware.

EF-domstolen fandt, at hjemsted og fast forretningssted skulle anses for en og samme momsplichtige person. Der bestod derfor ikke et retsforhold mellem to parter vedrørende en gensidig udveksling af ydelser. **Ikke levering mod vederlag.**

C-388/11, Le Crédit Lyonnais

Et selskab, hvis hovedsæde er beliggende i en medlemsstat, kan ved beregningen af den pro rata-sats for fradraget, der finder anvendelse i denne medlemsstat, ikke medregne omsætningen i sine filialer, der er beliggende i andre medlemsstater eller i tredjelande.

C-165/17, Morgan Stanley & Co International plc

Sjette direktivs artikel 17, stk. 2, 3 og 5, og artikel 19, stk. 1, samt artikel 168, 169 og 173-175 i direktiv 2006/112 skal fortolkes således, at der for så vidt angår de udgifter, der er afholdt af en filial registreret i en medlemsstat, som udelukkende anvendes til såvel momsplichtige transaktioner som til transaktioner fritaget for denne afgift, der udføres af denne filials hovedsæde beliggende i en anden medlemsstat, skal anvendes en pro rata-sats for fradraget, der fremkommer ved, at der opstilles en brøk, hvis nævner udgøres af omsætningen - uden moms - for disse transaktioner alene, og hvis tæller udgøres af afgiftspligtige transaktioner, når disse ville give ret til fradrag, såfremt de blev udført inden for filialens

registreringsmedlemsstat, herunder når denne ret til fradrag følger af, at sidstnævnte har foretaget et valg om at lade transaktioner udført i denne stat være momsplichtige.

Sjette direktivs artikel 17, stk. 2, 3 og 5, og artikel 19, stk. 1, samt artikel 168, 169 og 173-175 i direktiv 2006/112 skal fortolkes således, at med henblik på beregningen af den pro rata-sats for fradraget, der gælder for de generalomkostninger for en filial registreret i en medlemsstat, som anvendes i forbindelse med gennemførelsen af både transaktioner, der udføres af denne filial i denne medlemsstat, og transaktioner, der udføres af filialens hovedsæde etableret i en anden medlemsstat, skal transaktioner udført af såvel filialen som af hovedsædet medregnes i nævneren af den brøk, som udgør pro rata-satsen for fradraget, idet det skal præciseres, at der i brøken tæller, ud over afgiftspligtige transaktioner, som filialen udfører, skal optræde alene de afgiftspligtige transaktioner, som hovedsædet udfører, når disse ligeledes ville give ret til fradrag, såfremt de blev udført inden for den pågældende filials registreringsmedlemsstat.

Den juridiske vejledning, afsnit A. A. 7.1.3:

[...]

I det omfang EU-domstolen måtte fastslå, at dansk praksis har været i strid med EU-retten, vil udgangspunktet være, at der kan støttes ret på dansk praksis, indtil praksisændringen offentliggøres med et passende varsel.

[...]

Den juridiske vejledning, afsnit D. A. 11.4.2.2.1:

[...]

Etableret i mere end et land

Hvis virksomheden er etableret (dvs. har hjemsted henholdsvis fast forretningssted, se D. A. 6.2.3) i mere end et land, skal beregningen af omsætningen og beregningen af fradragsprocent (pro rata-sats) sker særskilt for hver etablering. Se EU-domstolens dom i sag C-388/11, Le Crédit Lyonnais.

Momsudvalget

Ved beregningen af pro rata-satsen for fradragsret nævnt i momssystemdirektivets artikel 174 for en afgiftspligtig persons etablering (hovedkontor eller filial) placeret i en medlemsstat (herefter etablering A1) bekræfter momsudvalget i en retningslinje næsten enstemmigt, at vederlaget modtaget af etablering A1 for ydelser, som den har leveret i en anden medlemsstat eller et tredjeland alene skal medtages i etablering A1's omsætning, og at dette vederlag ikke kan allokere til en anden af den afgiftspligtige persons etableringer (herefter etablering A2) i et andet land, selv hvis etablering A2 er placeret i det land, hvor ydelserne leveres.

Ved beregningen af pro rata-satsen for fradragsret nævnt i momssystemdirektivets artikel 174 bekræfter momsudvalget næsten enstemmigt, at omsætning i forbindelse med leveringer af ydelser foretaget af en afgiftspligtig persons etablering (hovedkontor eller filial) placeret i en medlemsstat eller et tredjeland (herefter etablering A1) ikke kan delvis allokere til en anden af den afgiftspligtige persons etableringer (herefter etablering A2) i et andet land, selv hvis etablering A2 måtte have udført ydelser uden vederlag (interne ydelser) for etablering A1, der gjorde det muligt for etablering A1 at udføre sine ydelser for dens kunder.

Skattestyrelsen deler udvalgets opfattelse.

Se retningslinje WP 874, DOK I fra Momsudvalget, der er vedtaget på baggrund af drøftelser på udvalgets 102. møde.

[...]